

[Hauge.]

foreligger fra sagkyndig Side, er der, naar vi har 286 Sengepladser paa de to Militærhospitalet, Marinehospitalet og Epidemihospitalet, 121 Sengepladser ledige til de epidemisk syge, og jeg har klart og tydeligt kunnet bevise ved Militærets egen Opgivelse, ved de faktisk foreliggende Kendsgerninger, at der i 1923 paa Halvdelen af det militære Hospital kun var anvendt 4 Senge, at der af de 78 Senge kun var 4 i Brug.

Nej, jeg har ikke anført andre Tal end dem, der foreligger, og heller ikke paa urigtig Maade. Om Tallene er rigtige eller ikke, det er en helt anden Sag, men jeg har Lov til at gøre Brug af Tallene, saaledes som de foreligger fra de militære sagkyndiges Side.

Nu erklærede ogsaa den højtærede Forsvarsminister i sine Bemærkninger, at Brændpunktet var egentlig Epidemihospitalet, det var alt for stort, og nu var han saa velvillig at ville overlade Rigshospitalet de to af Pavillonerne. Ja, al den Indvending, der er gjort imod den Ordning, jeg har foreslaaet, er navnlig koncentreret deri, at det nye Militærhospital laa ubekvemt for Rigshospitalet; men ligger det ubekvemt for Rigshospitalet, saa ligger da de to Pavilloner af Epidemihospitalet endnu meget mere ubekvemt for det, og jeg tror slet ikke, det lader sig gøre, som Ministeren her antydede, at tilfredsstille de berettigede Ønsker, som Rigshospitalet nærer, ved at henvise Rigshospitalet til at faa to af disse Pavilloner.

Den højtærede Minister sagde, at han havde været stemt for en Ordning saa hurtigt som muligt, og at han havde gjort, hvad han kunde, for at faa tilvejebragt en Ordning, men der var ingenting sket. Nej, det er rigtigt, at det har trukket i Langdrag, men hvem var det, der begyndte med at skyde Sagen ud? Venstre selv, idet Venstres Forsvarsminister, Klaus Berntsen, kom til Finansudvalget i 1922 med et Forslag om, at man overhovedet ikke skulde beskæftige sig mere med det nye Militærhospital, man skulde standse Færdigbygningen af det. Efter at det var sket, var Sagen naturligvis lagt op i et helt andet Leje end tidligere. Det er beklageligt, at der er gaaet saa lang Tid, inden der træffes en Ordning, men det er jo Forholdene, der har været Aarsag dertil, og jeg tror ikke, Forsvarsministeren kan skyde Sagen fra sig og saa sige, at det er andre, der her har Ansvaret.

Den højtærede Forsvarsminister hen-

vendte et Par Bemærkninger til mig om Barakspørgsmaalet. Han sagde, at jeg maatte vide, at der kunde komme Epidemier, som gjorde det nødvendigt at have den store Hospitalsplads paa Epidemisygehuset; han var fuldkommen paa det rene med, at det kunde ikke gaa an at henvise de militære syge i nogen større Udstrækning til Barakker, og navnlig talte han om, at der kunde øves Kritik derimod i „Social-Demokraten“. Forholdet er imidlertid, at vi har Barakker liggende derude for det Tilfælde, at der skulde komme store Epidemier, og det vil aldrig hverken til civilt Brug eller til militært Brug være muligt at have saa megen Hospitalsplads, at der ikke kan blive Tale om at skaffe Reserver baade til almindelig syge og til epidemisk syge. Og jeg vil gerne sige til den højtærede Forsvarsminister, at jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at ingen skal rejse nogen Kritik over, at man, naar der ikke er Hospitalsplads længere paa de almindeligt opførte Hospitalet, hvad enten det er Epidemihospitalet eller et andet Hospital, henfører de syge dertil, hvor man i øvrigt kan skaffe Sygeplads til dem.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Sundhedsminister. Hans Tale var af en højest ejendommelig Beskaffenhed. For det første gik han i Brechen for det af hans Kollega Forsvarsministeren stillede Forslag, efter hvilket det er givet, at Rigshospitalet ikke faar nogen Udvidelse foreløbig; det kan man sige, i hvert Fald sammenholdt med de Udtalelser, Forsvarsministeren fremsatte. Ikke desto mindre kommer Lægevæsenets Repræsentant i Ministeriet — ikke Rigshospitalets Repræsentant, for han er ikke nærværende — men Sundhedsministeren kommer og siger god for den af Forsvarsministeren foreslaaede Ordning, samtidig med at han klart og tydeligt siger til os, at der er en stor Mangel ved vore Lægers Uddannelse, da Rigshospitalet ikke har det, vi foreslaar, og som Sundhedsministeren nu gaar imod at skaffe til Veje.

Det kan jo ikke hjælpe Rigshospitalet og Lægerne i deres Uddannelse, at man taler nogle smukke Ord om, at vi skulde have det anderledes, naar man alligevel ikke kan være med til at skaffe dem det, de trænger til. Nu er der en Lejlighed, og den kan benyttes uden at gaa Militæret for nær. Derom vidner de Tal, der foreligger officielt, og som Rigsdagen skulde bygge sine Beslutninger paa. De foreligger den Dag i Dag, og de foreligger yderligere bestyret ved den Omstændighed, at Forsvars-